

re interessant at høre, om Venstre gerne ville være med på det.

Det ville også være interessant at høre, om Venstre ville være med til at nedsætte huslejerne i den almene sektor, for der er faktisk mennesker, som betaler meget dyrt for deres boliger i den almene sektor. Det ville være interessant at finde ud af, om Venstre vil være med til at udvide skattestoppet med de her meget klare forbedringer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Dermed tak til fru Helle Thorning-Schmidt. Næste ordfører bliver hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kl. 13.20

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Sådan under en afslutningsdebat, hvor det jo i øvrigt kan være helt rart lige for en stund at komme til at tale om noget andet end kunstig befrugtning – det kan vi jo også komme tilbage til, hvis der er nogle spørgsmål til det; jeg vil ikke lige tage det med i min ordførertale her, men ellers meget gerne komme tilbage til det emne, der optager mange i Folketinget netop nu – er det jo normalt god kutyme, at man sådan lige skuer lidt tilbage og ser på det folketingsår, der er gået, og så samtidig også koncentrerer sig om de udfordringer, vi står over for. Det vil jeg også gøre.

Jeg vil tage udgangspunkt i en oplevelse, jeg havde for et par måneder siden, hvor jeg igen havde en rigtig god lejlighed til at give en rundvisning til nogle skoleelever, der var kommet på besøg herinde. Vi er jo heldige, at der er rigtig mange, der ønsker at besøge os, og jeg havde så glæden af at vise en af de her skoleklasser rundt. Vi gik rundt på gangene, og der var jo, som der normalt er, når man viser sådan en stor skoleklasse rundt, sådan lidt sniksnak rundt i kroge-

ne. På et tidspunkt valgte jeg nu at prøve noget andet, så jeg tog sådan et blankt stykke papir frem, sagde ikke noget, og så begyndte jeg bare at tegne, tog en kuglepen frem og begyndte at tegne. Der blev mere og mere stille. Al sniksnakken forsvandt, og pludselig var alle koncentreret om: Hvad laver ham der folketingsmanden? Så gjorde jeg det der, man ikke må, jeg viste tegningen frem af en mand. Der var totalt stille. Man kunne høre en knappenål falde til jorden.

Hvad gjorde jeg derefter? Jeg krøllede tegningen sammen, og jeg lagde den til side, og de tænkte: Nej, nu går det galt. Man kunne næsten

fornemme, at troen var, at der var nogen, der pludselig ville komme væltende ud af skabene og gøre et eller andet dramatisk over for det her folketingsmedlem, der havde formastet sig til at tegne en tegning og vise den frem, krølle den sammen og lægge den væk.

Jeg sagde: Hvem tror I det er? De turde overhovedet ikke svare. Og jeg sagde: Jeg ved det ikke, jeg har bare tegnet en tegning af en mand, jeg ved ikke, hvem det er, og nu har jeg krøllet den sammen og lagt den til side. Skal vi ikke gå videre med rundvisningen?

Se, den her lille oplevelse sagde mig noget om, hvor langt vi er kommet ud, hvordan proportionerne er blevet fuldstændig revet itu i den Muhammedkrise, som vi ganske alvorligt stod over for, og som vi var midt i på det her tidspunkt: en situation, hvor en avis bringer nogle tegninger, som de selvfølgelig er i deres gode ret til at bringe, og en diskussion, der efterfølgende kommer, men alligevel ikke rigtig noget, der betyder det store.

Måske vi lige skal erindre os historien i det her. Den 30. september sidste år bringer Jyllands-Posten tegningerne. Der sker faktisk ikke det store, ikke før i december måned, hvor nogle herboende imamer vælger at tage på rundrejse til Mellemøsten for at prøve at vinde opbakning til et synspunkt om, at det her er jo helt galt. Med på den her rundrejse medbringer de her imamer så de her tegninger, men de medbringer også andre tegninger og andre billeder, bl.a. af en franskmand med grisetryne.

I løbet af en måned er verden sat i brand. Danske ambassader bliver brændt ned, danske flag bliver brændt og hånet, og pludselig får vi den højspændte indenrigspolitiske situation startende vel primært den 31. januar her i Folketingssalen, anført af Socialdemokratiet, hvor formand fru Helle Thorning-Schmidt, hr. Mogens Lykketoft og hr. Svend Auken kaster sig ud i en ordkrig med statsministeren om, at det er statsministerens skyld, at alt det her er foregået.

Vi har under den her afslutningsdebat allerede på nuværende tidspunkt forsøgt at afkræve Socialdemokratiet et svar på, om man virkelig mener med det, vi kan huske skete i de her måneder, at offeret i den her sag er Mellemøsten, og at den skyldige er Danmark, eller at det måske forholder sig stik modsat, at offeret indskudt er Danmark, og at de skyldige er Mellemøsten, herunder de herboende imamer, der rejser til Mellemøsten for at opildne til kamp mod det